

navnlig Administrationsvirksomheden, har været af en saadan Beskaffenhed, at der ikke hos den kan søges nogen væsentlig Skyld for Dyrøret og hele den nuværende uheldige Tilstand. Naagtet dette Spørgsmaals Besvarelse ikke direkte paalaa Kommissionen, har den dog ikke kunnet undgaa leilighedsvis at komme ind derpaa. Den har saaledes blandt Andet (S. 20—23) paavist, hvorledes forskellige Forholdet mellem Arbeidere og Arbeidsgivere vedrørende Bestemmelser, navnlig de saakaldte Arbejderregulationer og en ofte utilbørlig Brug af disse Bestemmelser fra de Hvides Side, blandt Landarbejderne har fremkaldt en Utilfredshed, der fik Næring derved, at Arbejderne i Byerne, som ikke vare bundne til Regulationerne, de saakaldte Porters, erholdt Arbejde i Landdistrikterne, og navnlig paa Fællessukkerfogeriet under formentlig bedre Vilkaar, end de egentlige Landarbejdere.

Fremdeles har Kommissionen, ved Siden af at fremhæve forskellige andre uheldige Forhold, som have bidraget til at fremkalde Dyrøret og give det Næring, ansøgt, at Hovedgrunden til, at Bevægelsen fik den Form og Udstrækning, som Tilfældet var, laa i den Svækkelse af Respekten for den hvide Race overhovedet og navnlig for Autoriteterne, som forskellige Omstændigheder havde frembragt hos Negerbefolkningen. Blandt de Omstændigheder, som have bidraget til at svække Respekten ligeoverfor Regjeringssautoriteterne, fremhæves i første Række Forslæggelsen af Gouvernementets Sæde fra St. Croix. (Bet. S. 25). Herved henledes naturligt Tanken paa det Spørgsmaal, om det ikke vil være rettest, i alt Fald midlertidigt, at indføre en selvstændig Regjering paa St. Croix med en udstrakt administrativ Myndighed. En saadan Regjering vilde ikke alene have den Opgave under Finantsministeriets Overtilsyn at styre Dens Anliggender og atter bringe Administrationen paa Fode, men det maatte ogsaa paalægges den at indhente nøiagtige Oplysninger om de økonomiske og sociale Forhold paa Den og derefter fremkomme med bestemte Forslag, dels sigtende til at ordne de civil- og militæradministrative Forhold, og dels til at fremme Dens materielle og sociale Udvikling. En særlig Betydning vil det have, at Initiativet tages til Indførelsen af lignende Forbedringer i Agerbruget som dem, der med Held ere indførte paa andre vestindiske Der og i tropiske Egne af Nordamerika, forudsat, at det er muligt at bevare St. Croix som en sukkerdyrkende Ø.

Besvarelsen af dette Spørgsmaal er nemlig af aldeles afgjørende Betydning for hele Dens Fremtid; thi besvares dette Spørgsmaal benægtende, vil St. Croix miste sin Betydning for Møderlandet; den vil nedsynke til det samme Standpunkt, hvorpaa St. Jan nu staar med en Befolkning af 700—800 Mennesker mest

bestaaende af Negere, som ernære sig ved Kog- og Jaareavl. Til det nævnte saa særdeles vigtige Spørgsmaals Besvarelse har Kommissionen ikke ydet noget Bidrag, idet den, næstefter at fremhæve, at Dens Agerbrug, naar det skal betale sig, neppe kan blive staaende paa det nuværende Standpunkt, har indskrænket sig til den Bemærkning, at Muligheden af at vedligeholde Sukkerdyrkingen paa St. Croix, er et Spørgsmaal, som kun Fremtiden kan besvare.

Derfor det nævnte Spørgsmaal skulde besvares udelukkende efter de Erfaringer, som foreligge fra St. Croix selv, vilde Svaret blive trykkesløst. Det er en Kjendsgjerning, at det til Sukkerdyrking anvendte Areal er i jevnt tiltagende Nedgang. Medens der saaledes i de sidste tyve Aar paa flere andre vestindiske Der i Regelen stadig er indtaget nye Arealer til Sukkerdyrking, har det Modsatte været Tilfældet paa St. Croix, hvor det til Nrøavl anvendte Areal fra 18,000 à 19,000 Acres i 1861 er gaaet ned til 16,000 Acres i 1878, idet, forinden hele den sydpøstlige Spids af Den, som alt tidlig gik ud af Nrøkultur, nu ogsaa en Del af det nordlige Høiland er opgivet som Nrøland. Det er derhos ligeledes en Kjendsgjerning, at de Plantager, som Staten eier og lader drive for egen Regning, give stadigt Tab, og den tidligere saa produktive Plantage Work and Rest, som i 1861 gav næsten det dobbelte Sukkerudbytte mod andre Plantager paa St. Croix af lige Størrelse, har, efterat Staten i 1870—71 uden Udbetaling overdrog denne Plantage til en Privatmand, kostet Staten store Summer i Aaen, der ikke ere betalte, saaledes, at der nu i Plantagen indstaar en Prioritetsgjæld til Statskassen, som langt overstiger den Kjøbesum, for hvilken den for ti Aar siden overdroges til dens nuværende Eier (se Folkethingstidenden for 1878—79, 1ste Del af Samlingen Sp. 1129). Derfor kommer, at en forholdsvis stor Del af Plantagerne paa St. Croix, som omfatte henved 3,000 Acres Land i Sukkerkultur, altsaa over $\frac{1}{6}$ af Dens hele Nrøareal, i det sidste Aar ere solgte ved Evangsauktion, og efter de Oplysninger, der velvillig ere os meddelte, kunne de Plantageeiere, som drive deres Jord bebt, selv i meget gode Aar ikke have noget større Nettoudbytte end henved 100 Kr. pr. Acre Nrøland, medens mange Plantager, der ere i privat Eie, ligesom Statens, regelmæssig drives med Tab.

Disse Kjendsgjerninger maa nødvendig opvække stærk Tvivl om Muligheden af at opretholde Sukkerproduktionen paa St. Croix, og denne Tvivl svækkes ikke, naar man ser hen til de Næringer, som have bevirket, at Sukkerdyrkingen i Almindelighed for Tiden er saa lidet lønnende. En af de væsentligste Grunde herfor er nemlig den, at Sukkerpriserne i de sidste 5 à 6 Aar ere balede med ca. 20 pCt., og heri er